

FOLKETINGET

Notat

Om en model for parlamentariske forundersøgelser

Indledning:

I dette notat skitseres en model for en ordning med parlamentariske forundersøgelser som en ny form for undersøgelse – med særlig forankring i Folketinget – af offentlige sager.

18. februar 2019

Ved opstillingen af modellen er der taget udgangspunkt i de synspunkter, som er fremkommet i forbindelse med formandens møderække med Folketingets gruppeformænd i efteråret 2018 på grundlag bl.a. af afgivelsen af betænkning nr. 1571 om undersøgelseskommissioner og parlamentariske undersøgelsesformer.

Lovsekretariatet
J.nr.: 18-001042-6

Det er hensigten at opstille en model for en ordning for undersøgelser, der på den ene side kan være mere dybdeborende og strukturerede end de former for afdækning af sager, der anvendes i Folketingets daglige arbejde, navnlig samråd, og på den anden side er hurtigere, billigere, mere fleksible og mere politisk fokuserede end nedsættelse af en undersøgelseskommission efter reglerne i lov om undersøgelseskommissioner.

Terminologi:

I det følgende er anvendt betegnelsen "parlamentarisk forundersøgelse" om den form for undersøgelse, som skitseres. Med denne terminologi er der søgt givet udtryk for, at undersøgelserne dels skal være parlamentarisk forankrede, dels at undersøgelserne vil kunne anvendes som afsæt for senere nedsættelse af en undersøgelseskommission afhængig af resultatet og politiske ønsker.

Terminologien skal dog ikke tages som udtryk for, at en parlamentarisk forundersøgelse *nødvendigvis* eller *som hovedregel* skal følges op af en undersøgelseskommission. Det er hensigten, at det også skal være muligt at drage politiske konklusioner og konsekvenser alene på grundlag af resultatet af en

parlamentarisk forundersøgelse, hvis det vurderes, at resultatet giver tilstrækkeligt grundlag herfor.

Modellen i oversigtsform:

Der lægges op til en undersøgelsesform med følgende karakteristika:

- En parlamentarisk forundersøgelse kan handle om samme ting som en kommissionsundersøgelse, men **skal have til formål at vurdere, om en undersøgelseskommission senere skal nedsættes, eller om der er grundlag for retligt eller politisk ministeransvar.**
- Undersøgelsesformen gives en **lovbestemt retlig ramme** ved en tilføjelse til lov om undersøgelseskommissioner.
- En parlamentarisk forundersøgelse kan **beslattes af et flertal i Folketinget, af UFO selv eller af et stort mindretal – det kan f.eks. være 80 medlemmer.**
- Undersøgelsen **kan gennemføres af flere forskellige organer – UFO selv, UFO's underudvalg, et andet udvalg eller en eller flere eksterne undersøgere** (f.eks. advokater, akademikere fra universiteterne m.v.). Uanset hvem i Folketinget der har taget initiativet, **bestemmer UFO altid, hvem der skal undersøge.**
- **UFO fastsætter altid det præcise opdrag** (kommissoriet). Vedkommende minister/ministre bør gives anledning til at fremkomme med eventuelle bemærkninger til udkastet til opdrag.
- De mulige opgaver, der kan gives i opdraget, svarer i det væsentligste til de gældende muligheder for undersøgelseskommissioner – men **eksterne undersøgere kan ikke foretage retlige vurderinger angående ministre, og folketingsudvalg kan ikke foretage retlige vurderinger angående embedsmænd.**
- UFO kan i opdraget bestemme, at **UFO skal orienteres eller rådspørges undervejs i undersøgelsen, og UFO kan på den baggrund justere opdraget.**
- Den person/det udvalg, der gennemfører undersøgelsen, kan **antage sagkyndig bistand, f.eks. medicinske sagkyndige**, og kan også antage en person til at være udspørger. Især hvis UFO selv står for undersøgelsen, vil det være relevant at antage sagkyndig bistand og/eller en udspørger.

- Reglerne om **vidnepligt og udlevering af materialer svarer til det, der gælder for undersøgelseskommissioner uden dommerdeltagelse**. Det vil sige, at der gælder en **almindelig pligt til at udlevere materiale**, som kan gennemtvinges gennem en anmodning til retten. **Vidner udtaler sig som udgangspunkt frivilligt, men kan ellers begæres afhørt i retten til brug for undersøgelsen.**
- Personer, der afhøres, har **ret til en bisidder**.
- UFO kan i opdraget for undersøgelsen træffe **bestemmelser om tavshedspligt og om offentlighed af møder**.
- Undersøgelsen **afsluttes med en beretning**. UFO beslutter, om beretningen skal offentliggøres.
- Beretningen kan – afhængig af opdraget – indeholde et **udkast til kommissorium for en efterfølgende undersøgelseskommission**.
- UFO kan bede den/de undersøgende om en **supplerende mundtlig redegørelse** for konklusionerne.
- UFO kan inden for en frist (f.eks. 30 dage) bede den/de undersøgende om at **genoptage undersøgelsen** for at afklare bestemte yderligere spørgsmål, som UFO måtte have.

Modellen i flere detaljer:

Som det også er anført i betænkningen om undersøgelseskommissioner og parlamentariske undersøgelsesformer, kan de forskellige mulige elementer i en model for en parlamentarisk undersøgelsesform i nogen grad anskues som "byggeklodser", der kan kombineres på forskellige måder.

Den her skitserede model er et bud på, hvilke "byggeklodser" der efter Lovsekretariatets opfattelse vil kunne sættes sammen til en undersøgelsesform, der tager højde for de ønsker, som er fremkommet under formandens drøftelser med udvalgsformændene.

1. Retsgrundlag

Hvis modellen skal indebære vidnepligt og pligt til at udlevere materiale (editonspligt), vil det være nødvendigt at etablere en lovhjemmel herfor. Efter Lovsekretariatets opfattelse vil det også i bredere forstand være hensigtsmæssigt at skabe et fast retsgrundlag for parlamentariske forundersøgelser.

Det vil være nærliggende, hvis retsgrundlaget skabes ved tilføjelse af et eller flere nye kapitler i den eksisterende lov om undersøgelseskommissioner, evt. i kombination med nogle tilpasninger af de gældende regler i forretningsordenens kapitel XVIII om opfølgning på kommissionsundersøgelser m.v.

2. Emnekreds og formål

Lovsekretariatet har forstået de hidtidige politiske tilkendegivelser således, at der først og fremmest ønskes en ordening, som er egnet til at undersøge *ministres* forhold. Da det politiske ministeransvar imidlertid er retligt ubundet, og da det som nævnt er hensigten, at en parlamentarisk forundersøgelse også skal kunne anvendes som optakt til at nedsætte en undersøgelseskommission – som jo også kan handle om andet end ministres forhold – forekommer det ikke entydigt hensigtsmæssigt, hvis man direkte i retsgrundlaget begrænser parlamentariske forundersøgelser til kun at kunne angå ministres viden, handlinger og undladelser.

Det vil derfor efter Lovsekretariatets opfattelse være nærliggende at bestemme i retsgrundlaget, at parlamentariske forundersøgelser kan angå alle forhold, som kan gøres til genstand for kommissionsundersøgelser efter lov om undersøgelseskommissioner – dvs. det meget brede "nærmere bestemte forhold af almindelig betydning" – men samtidig at bestemme, at *formålet* skal være at opnå grundlag for beslutninger om, hvorvidt en undersøgelseskommission bør nedsættes, eller om, hvorvidt en minister bør søges draget til ansvar for forhold fra ministerens side.

3. Hvem skal kunne beslutte at iværksætte en undersøgelse?

Der lægges op til, at ordningen skal være tæt forankret i Udvalget for Forretningsordenen.

På den baggrund foreslås, at UFO selv skal kunne beslutte at iværksætte en parlamentarisk forundersøgelse. Dette forudsættes at kunne ske ved en almindelig flertalsbeslutning i udvalget.

Endvidere foreslås bestemt, at UFO skal iværksætte en parlamentarisk forundersøgelse, hvis Folketinget vedtager beslutning om det. Dette kan forekomme overflødigt, når UFO samtidig selv har kompetence til at iværksætte en undersøgelse, men skal understrege, at beslutningen også kan træffes af Folketinget som helhed i form af en almindelig folketingsbeslutning, som jo ikke nødvendigvis vil have været behandlet i UFO, men måske i stedet i vedkommende fagudvalg.

Endelig foreslås som en mindretalsbeskyttelse, at et meget stort mindretal – konkret lægges op til 80 medlemmer af Folketinget, men et andet antal kan også fastsættes – skal kunne pålægge UFO at iværksætte en parlamentarisk

forundersøgelse. For at understrege, at en sådan begæring bør have karakter af en vis usædvanlighed, kan det f.eks. ydermere bestemmes, at begæringen skal være underskrevet af de deltagende medlemmer og indgives til Folketingets formand. Begæringen skal i hovedtræk angive de forhold, som begæres undersøgt.

4. Hvem skal undersøge?

På dette punkt foreslås, at Udvalget for Forretningsordenen skal kunne vælge frit mellem flere muligheder. Det foreslås samtidig, at denne beslutning altid skal træffes af UFO, uanset om selve beslutningen om at iværksætte undersøgelsen er truffet af UFO selv eller af hele Folketinget, eller om den udspringer af en mindretalsbegæring.

UFO vil kunne vælge mellem følgende muligheder:

- UFO undersøger selv.
- UFO's faste underudvalg undersøger.
- Et andet stående udvalg i Folketinget undersøger – dog kun med vedkommende udvalgs samtykke, og det pågældende udvalg kan beslutte at henlægge den forberedende behandling til et underudvalg under sig.
- En ekstern person undersøger – det kan f.eks. være en advokat.
- En flerhed af eksterne personer (en undersøgerkomité) undersøger. UFO vælger i givet fald formanden og de øvrige medlemmer.

5. Kommissorium/opdrag

Det foreslås, at Udvalget for Forretningsordenen skal fastsætte nærmere om undersøgelsens opgaver og retningslinjer for dens gennemførelse i et opdrag (et kommissorium). Også denne kompetence skal tilfalde UFO, uanset hvordan selve beslutningen om at iværksætte undersøgelsen er truffet, men opdraget skal naturligvis holde sig inden for den overordnede ramme, som sættes af en eventuel folketingsbeslutning eller mindretalsbegæring om iværksættelse af undersøgelsen. Dette stiller i praksis visse krav til forslagsstillerens eller det begærende mindretals beskrivelse af, hvad der ønskes undersøgt, for at modvirke, at UFO fastsætter det endelige opdrag snævrere eller med et andet fokus, end det oprindelig var hensigten.

Med inspiration fra de gældende regler om, hvad en undersøgelseskommission kan pålægges, foreslås, at opdraget for en parlamentarisk forundersøgelse skal kunne omfatte følgende:

- En undersøgelse af og redegørelse for et faktisk hændelsesforløb.
- En vurdering af, hvorvidt der er grundlag for at nedsætte en undersøgelseskommission, og i givet fald forslag til kommissoriets indhold.

- Udarbejdelse af forslag til sådanne ændringer af love, administrative bestemmelser eller administrativ praksis, som undersøgelsen kan begrunde.
- Retlige vurderinger til belysning af, om der foreligger grundlag for, at det offentlige søger nogen draget til ansvar.

Ligeledes med inspiration fra de gældende regler for undersøgelseskommissioner foreslås, at opdraget dog ikke skal kunne omfatte retlige vurderinger til belysning af spørgsmålet om *ministres ansvar, hvis undersøgelsen skal gennemføres af en eller flere eksterne undersøgere*. I lov om undersøgelseskommissioner har den tilsvarende bestemmelse rod i en grundlæggende antagelse om, at det alene tilkommer Folketinget at vurdere, om der er grundlag for at søge et politisk eller retligt ansvar gjort gældende mod en minister, jf. herved grundlovens § 15 om mistillidsvota og § 16 om rigsretstiltale. Folketinget kan naturligvis i den forbindelse drage sine konklusioner om retligt eller politisk ansvar for en minister på grundlag af undersøgelseskommissionens redegørelse for det faktiske hændelsesforløb. Det samme forudsættes Folketinget at ville kunne gøre på grundlag af en redegørelse for et faktisk hændelsesforløb, som er resultatet af en parlamentarisk forundersøgelse.

Komplementært til dette foreslås, at opdraget for en parlamentarisk forundersøgelse ikke skal kunne omfatte retlige vurderinger til belysning af spørgsmålet om *embedsmænds ansvar, hvis den parlamentariske forundersøgelse skal gennemføres af et udvalg eller underudvalg i Folketinget*. En sådan begrænsning vil efter Lovsekretariatets opfattelse – i det mindste i et vist omfang – kunne imødegå eventuelle bekymringer om, at den foreslåede ordning vil stride imod et princip om, at ministre står til ansvar over for Folketinget, mens embedsmænd står til ansvar over for deres minister.

På samme måde som Folketinget – uanset hvem der har gennemført undersøgelsen – vil kunne gøre brug af en redegørelse for et faktisk hændelsesforløb, som er resultatet af en parlamentarisk forundersøgelse, ved vurderingen af, om der er grundlag for at gøre et ansvar gældende mod en minister, vil regeringen naturligvis ikke være afskåret fra at gøre brug af en sådan redegørelses beskrivelser om embedsmænds forhold ved vurderingen af, om der er grundlag for at gøre et embedsmænds ansvar gældende. Dette vil dog selvsagt være helt op til ministerierne at tage stilling til.

Inden UFO beslutter det endelige opdrag, bør vedkommende minister eller ministre gives anledning til at fremkomme med sine eventuelle synspunkter om det.

6. Tilrettelæggelse af undersøgelsen

Det foreslås bestemt, at den person eller det organ, som skal gennemføre en parlamentarisk forundersøgelse, selv inden for rammerne af opdraget afgør, hvordan undersøgelsen skal tilrettelægges.

Det foreslås dog samtidig, at Udvalget for Forretningsordenen i opdraget for undersøgelsen skal kunne bestemme, at UFO med visse mellemrum eller under visse omstændigheder skal orienteres eller rådspørges om undersøgelsens forløb, og at UFO undervejs i undersøgelsens forløb skal kunne anmode om oplysninger om forløbet. Som opfølgning herpå skal UFO kunne beslutte at tilpasse opdraget for undersøgelsen. Hermed sikres en vis forankring i UFO og mulighed for politisk fokusering af undersøgelsen. Det foreslås, at denne mulighed skal gælde i alle tilfælde, hvor en undersøgelse skal gennemføres af andre end UFO selv, og altså både omfatte undersøgelser, som gennemføres af andre udvalg, og undersøgelser, som gennemføres af en eller flere eksterne undersøgere.

Det foreslås med inspiration fra reglerne for undersøgelseskommissioner, at den person eller det udvalg, som skal gennemføre en parlamentarisk forundersøgelse, skal kunne anmode særligt sagkyndige om en udtalelse eller anden bistand til brug for undersøgelsen. Som eksempel herpå kan nævnes medicinsk sagkundskab i sager, der kan komme ind på lægelige spørgsmål.

Sagkyndig bistand – mest sandsynligt i form af en advokat – vil også kunne benyttes til selvstændigt at forestå (dele af) undersøgelsen, herunder til at varetage en udspørgerfunktion. Det vil formentlig være særlig relevant, hvis undersøgelsen skal gennemføres af UFO, men også, hvis den skal gennemføres af et andet udvalg i Folketinget.

7. Tilvejebringelse af oplysninger – vidneafhøring og edition

Med hensyn til mulighederne for at tilvejebringe oplysninger til undersøgelsen i form af skriftligt materiale m.v. og vidneudsagn foreslås at lægge ordningen for parlamentariske forundersøgelser nært op ad de gældende regler for undersøgelseskommissioner, der ikke ledes af en dommer.

For undersøgelseskommissioner, der ikke har en dommer som formand, gælder med hensyn til *editionspligt*, at enhver har pligt til at udlevere materiale til undersøgelseskommissionen, når kommissionen anmoder om det. Pligten gælder dog ikke i det omfang, der efter lovens § 12 (om undtagelser fra vidnepligten) ikke er pligt til at afgive vidneforklaring om indholdet af materialet. Materiale, der er udarbejdet af en minister eller embedsmand i embeds medfør, kan dog ikke nægtes udleveret under henvisning til, at den pågældende minister eller embedsmand efter § 12 ikke har pligt til at afgive vidneforklaring om indholdet af materialet. Endvidere gælder, at enhver har pligt til skriftligt at redegøre for de forhold, hvorom kommissionen anmoder om redegørelser, og til skriftligt at besvare de spørgsmål, som kommissionen stiller. Også denne

pligt gælder dog ikke i det omfang, der efter § 12 ikke er pligt til at afgive vidneforklaring om de pågældende forhold. De nævnte pligter gælder, uanset om de pågældende oplysninger er undergivet tavshedspligt.

Efter anmodning fra undersøgelseskommissionen kan Københavns Byret ved kendelse give pålæg om udlevering af materiale, der er omfattet af udleveringspligten. Efterkommes et pålæg ikke, finder retsplejelovens § 178 (om tvangsmidler over for vidner) tilsvarende anvendelse.

Med hensyn til *vidneafhøring* gælder for en undersøgelseskommission uden en dommer som formand, at kommissionen kan opfordre en person til frivilligt at afgive forklaring for kommissionen. Herudover kan undersøgelseskommissionen anmode Københavns Byret om at indkalde en person til at afgive forklaring for retten som vidne, i hvilket tilfælde lovens §§ 11 og 12 om vidnepligt og undtagelser fra vidnepligt finder tilsvarende anvendelse.

Både ved frivillig afgivelse af forklaring for undersøgelseskommissionen og ved afhøring som vidne i Københavns Byret finder reglerne i retsplejelovens kapitel 18 (om vidner) tilsvarende anvendelse.

Det foreslås, at disse regler ved henvisning gøres tilsvarende anvendelige for parlamentariske forundersøgelser.

Opmærksomheden henledes på, at det ovennævnte vil udgøre en udvidelse af Folketingets og dets udvalgs og medlemmers adgang til skriftligt materiale fra regeringen i forhold til den nuværende retstilstand. Efter nuværende regler kan et folketingsudvalg eller Folketingets enkelte medlemmer i forbindelse med mundtlige og skriftlige spørgsmål til en minister anmode om at få udleveret skriftligt materiale, men der består ikke i kraft af disse regler nogen pligt for ministeren til at udlevere materiale. I praksis udleverer ministrene materiale inden for de grænser, som sættes af hensynet til lovgivningens bestemmelser om fortrolighed m.v., samt af hensynet til at værne om den interne beslutningsproces i ministerier og regering, men der gælder ingen egentlig pligt hertil.

Det foreslås, at reglen i undersøgelseskommissionslovens § 18, stk. 2, dog ikke skal finde tilsvarende anvendelse for parlamentariske undersøgelser. Denne undtagelse vil betyde, at reglerne i retsplejelovens kapitel 18 ikke vil skulle følges ved afhøringer til parlamentariske forundersøgelser, når den afhørte udtaler sig frivilligt. Det vil således – modsat situationen ved frivillige afhøringer i undersøgelseskommissioner – f.eks. ikke være påkrævet, at vidnet orienteres om vidneudelukkelses- og fritagelsesgrunde, eller at forklaringen protokolleres efter retsplejelovens regler.

8. Ret til bisidder

De gældende regler for undersøgelseskommissioner giver alle personer, hvis forhold undersøges af en undersøgelseskommission, ret til en bisidder efter eget valg, og undersøgelseskommissionen kan også beskikke en bisidder mod vedkommendes ønske. Bisiddere er tillagt forholdsvis omfattende rettigheder, herunder har de ret til at overvære kommissionens møder, ret til at få kopi af det materiale, der indgår i undersøgelsen, ret til at anmode om ny bevisførelse og ret til at foretage uddybende afhøringer af andre afhørte.

I forbindelse med parlamentariske forundersøgelser foreslås en mere begrænset ret til at lade sig bistå af en bisidder – konkret sådan, at man har ret til en bisidder, hvis man afhøres eller pålægges at svare på skriftlige spørgsmål eller give skriftlige redegørelser, men ikke alene i kraft af, at ens forhold undersøges. Adgangen til at *beskikke* nogen en bisidder vil være begrænset til tilfælde, hvor der sker afhøring i retten.

Bisidderen vil naturligvis have ret til at overvære afhøringer og rådgive den afhørte i den forbindelse, men foreslås ikke herudover tillagt særlige rettigheder. Bisidderen bør dog naturligvis gøres bekendt med de forhold og eventuelle dokumenter, som afhøringen skal dreje sig om.

Den gældende lov om undersøgelseskommissioner indeholder en bestemmelse om, at en undersøgelseskommission kan bestemme, at en valgt bisidder ikke længere må fungere som sådan, eller tilbagekalde beskikkelsen af en bisidder, hvis afgørende hensyn til den, som bisidderen er bisidder for, eller til undersøgelsens gennemførelse taler for det. Der lægges op til, at der fastsættes lignende regler for parlamentariske forundersøgelser; under hensyn til det store indgreb, det er, dog muligvis således, at det ikke er det undersøgende organ eller den undersøgende person selv, der kan beslutte det, men f.eks. Præsidiets efter anmodning fra den undersøgende.

Bisidderen gives ret til salær og godtgørelse efter samme regler som ved undersøgelseskommissioner.

9. Tavshedspligt og offentlighed

Reglerne om undersøgelseskommissioner indeholder regler om tavshedspligt og offentlighed.

Med hensyn til tavshedspligt er det bestemt, at en undersøgelseskommissions medlemmer og andre personer, der deltager i undersøgelsen, under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e har tavshedspligt med hensyn til enhver oplysning, som de under deres virksomhed får kendskab til. Tilsvarende gælder for bisiddere. Tavshedspligten er dog ikke til hinder for, at undersøgelseskommissionen udleverer materiale, som indgår i undersøgelsen, hvis det er af betydning for at besvare de spørgsmål, som kommissionen stiller. Der gælder tavshedspligt med hensyn til materiale udleveret efter denne regel.

Med hensyn til offentlighed gælder, at undersøgelseskommissioners møder som hovedregel er offentlige, dog kan der under visse nærmere omstændigheder besluttes dørlukning, navneforbud og referatforbud.

Der lægges op til, at det i høj grad overlades til Udvalget for Forretningsordenen at fastsætte bestemmelser om både tavshedspligt og offentlighed i opdraget for den enkelte parlamentariske forundersøgelse. I praksis vil beslutningen herom formentlig skulle samtænkes med beslutningen om, hvem der skal gennemføre undersøgelsen, hvorfor det foreløbig er vurderet mest hensigtsmæssigt at give UFO størst mulig fleksibilitet på området.

Lov om undersøgelseskommissioner indeholder også regler, som begrænser myndigheders adgang til at give aktindsigt i materiale, som indgår i en kommissionsundersøgelse.

Der lægges op til at fastsætte lignende regler for materiale, som indgår i en parlamentarisk forundersøgelse.

10. Afgivelse af beretning og afslutning af undersøgelsen.

Efter reglerne for undersøgelseskommissioner skal en undersøgelseskommission afgive en beretning om resultatet af sin undersøgelse. Justitsministeren offentliggør beretningen, medmindre ganske særlige grunde taler imod det. Det antages, at en undersøgelseskommissions virksomhed er afsluttet, når beretningen er afgivet.

Det foreslås, at også en parlamentarisk forundersøgelse skal afsluttes med afgivelse af en beretning til Udvalget for Forretningsordenen om resultatet af undersøgelsen (under forudsætning af, at det ikke er UFO selv, der gennemfører undersøgelsen). Dog foreslås, at det overlades til Udvalget for Forretningsordenen at beslutte, om beretningen skal offentliggøres.

Det foreslås herudover, at UFO skal have mulighed for at anmode den person eller det udvalg, der har gennemført undersøgelsen, om en mundtlig redegørelse for undersøgelsens konklusioner.

Som noget nyt i forhold til reglerne for undersøgelseskommissioner foreslås, at UFO skal have mulighed for inden for en frist efter afgivelsen af beretningen – f.eks. inden for 30 dage – at bede den undersøgende person eller det undersøgende organ om at genoptage undersøgelsen med henblik på afklaring af nærmere bestemte yderligere spørgsmål. Herved vil der være mulighed for, at der kan opnås yderligere oplysninger, som politisk vurderes at være ønskelige, uden at det er nødvendigt formelt at iværksætte en ny parlamentarisk forundersøgelse. En entydig frist herfor er formentlig nødvendig, så

der er en "slutdato" på begrænsningerne i myndighedernes adgang til at give aktindsigt i det materiale, der indgår i undersøgelsen.

11. Opfølgning

Det kan overvejes at fastsætte en form for bestemmelser om formaliseret opfølgning på parlamentariske forundersøgelser i forretningsordenen i lighed med de regler, der gælder for opfølgning på kommissionsundersøgelser, jf. forretningsordenens kapitel XVIII.

Videre proces:

Med Præsidiets og UFO's tilslutning vil Lovsekretariatet kunne iværksætte et arbejde med at udarbejde udkast til lovforslag og evt. forretningsordensændring.

Det bemærkes i den forbindelse, at Lovsekretariatet endnu ikke i nærmere detaljer har overvejet, hvordan den nærmere fordeling af nye regler om parlamentariske forundersøgelser bør være mellem henholdsvis lov om undersøgelseskommissioner og Folketingets forretningsorden.